Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL II.

Pokračování.

"Cože, páne Ignelie, tam dospěl tedy respekt, že slečna rozhoduje, kde mají hosté bydlit — aniž jsem já v takovém důležitém případě tázána o radu? A ke všemu mluví se v mé přítomnosti s jinými, abych to neslyšela?"

Správce projížděl netrpělivě rukou vlasy. Vrchní nadvláda přísné, staré dámy nebyla staříkovi po chuti.

Proto pronesla Elvira na smířenou: "Rozumí se samo sebou, že ty, teto, rozhodneš tuto otázku!"

S těmi slovy odstoupila Elvira s Igneliem k oknu.

"Nuže, otcův vzkaz...."

"....je, abyste se, slečno, neznepokojovala! Je to ztroskotanec, kterému se ztroskotala loď následkem klamného ohně na Hallandském Vadero...."

"Může bydlet v hnědém, rohovém pokoji!" vpadla do řeči teta Rezie, kteráž zachytila slovo ztroskotanec. K vůli takovému ubožáku nemusíme si lámat hlavu."

"A jméno lodi?" vykoktala Elvira, která v tomto opatrném připravování otcově tušila něco hrozného. "Jméno lodi, pane Ignelie!"

"Elvira Kornelie, milá slečno!"

"A ztroskotanec?" ptala se s bledými tvářemi.

"Je kapitán sám!"

Povzdech vyklouzl se rtů Elvirčiných a krev se jí znova hrnula k srdci, které před chvilkou ustávalo bít.

"Mně se zdá, že ta holka ztratila rozum! pobroukávala teta Rezie pro sebe. Ale hlasitě pronesla:

"Tys příliš citlivo, milé dítě, že si bereš neštěstí nějakého námořníka tak k srdci!"

Ale Elvira neslyšela jí. Ptala se ve spěchu: "Poroučí otec, by byl přijat zde, či ho odvedeme do pokojů barona Henninga. — Snad není churav nebo raněn?"

"Nikoliv, Bůh chraň, bude zde okamžitě s panem baronem!" a šeptem ještě připojil: "Připravím zatím dva pokoje v hlavní budově: žlutou ložnici a pokojík!"

"To se nesmí stát, rozhodně nesmí, aby námořník s obrovskými svými botami vkročil na turecké koberce v ozdobných pokojích... Pane Ignelie, neodvažte se spůsobit takové pohoršení!"

Elvira předstoupila před tetu. "Milá teto, to jest přítel otcův a takřka jeho nevlastní syn; kapitán Letsler!"

"Připouštím, avšak dokud zastávám já les honneurs v tomto domě, není ani řeči o podobných nevhodných zdvořilostech. Kde má bydlit krajský hejtman, když k nám přijede, kde jenerál P., hrabě H. a více takových osobností, když námořník zaujme první ložnici v našem domě?"

Elvira zašeptala zase několik slov staříkovi do ucha, a Ignelius odkvapil ze salónu.

"Vidím nyní, jak daleko záležitosti pokročily!" pronesla teta Rezie uštěpačným hlasem. "A poněvadž pozoruji, že jsem zde zbytečnou, žádám tě o milost, abys zazvonila na Johnsona—chci, aby mne okamžitě odtud odvezl!"

"Ach, nikoliv, hodná, milostivá teto, jen zde rozhodně zůstaň!"

"Ne, nezůstanu ani minutu, ani sekundu.... Námořník v žluté ložnici s pravými záclonami z hedvábného brokátu — nezapomněla, milá slečno, že již čtyry královské osoby spaly v té posteli! Lodník, mon dieu, lodník!"

Hlava tety Rezie se chvěla, až se třásly krajky jejího čepečku.

Sluha přišel, komorná přišla, a milostivá teta, jásajíc nad tím, že alespoň mohla odmítnout žádost, obnovenou žádost Elvirinu, by zde jen zůstala, byla odnášena ven dvojitými dveřmi.

Když se dvéře zavřely za starou, velmi popudlivou dámou, sklesla Elvira se sepjatýma rukama na pohovku. Několik okamžiků ležela tiše a naslouchala, neodvažujíc se ani dychati, a pozorovala svůj obličej, na němž se ustavičně střídal růměnec s bledostí.

"Jsem hezká? Anebo jsem se spadla?" ptala se sebe samé, bojíc se, by nebyla svedena lichotným hlasem, našeptávajícím jí, že oba ty roky doplnily její vzrůst a zmírnivše purpur jejích tváří uštědřily jejím rysům jemnějšího a ušlechtilejšího výrazu. "Alespoň," připojila rozhodně, "pozná, že jsem se v tom směru změnila: dívka mezi sedmnácti a osmnácti lety má ještě množství přepjatých názorů, ale u ženy, mezi devatenácti a dvacíti lety nabyl již rozum převahy nad city. On uvěří, že jsem asi zapomněla, že se mezi námi kdy udál okamžik jako byl onen, když jsme se posledně loučili.... Nuže!"

Přes tuto nadvládu, kterou si rozum se zvykem zříkání z části již nad Elvirčinou ohnivou duší vydobyl, byla ona nicméně vzpomínkou na neočekávané shledání tak rozechvěna, že nemohla se volně udržet na nohou, nýbrž musela se opřít, jakmile zaslechla v sousedním pokoji blížit se kroky dvou osob.

A chvějíc se domněnkou, že rozhodně poklesne ve vážnosti u tohoto muže, kterýž viděl její slabost, když po dvou letech od jejich vyznání opět u ní uvidí tutéž neovládanou slabost, nabyla opět s obnovenou silou hrdosti.

Dvéře se otevřely.

Byla to nejobtížnější pro Elvirčino sebevědomí, však nejuspokojivější chvíle života, když ona s milým půvabem a s ryzí účastí rýsující se jí na tváři vyšla vstříc mladému muži, vstupujícím sem s jejím otcem.

"Koukej, milé dítě," zvolal vojenský kapitán, svíraje dceru ve svém náručí, "náš starý známý, který padl do osidel nejhoršího zločinného činu, jaký se může přihodit poctivému námořníku."

Avšak kapitán Letsler projevil i v tomto případě neobyčejnou duchaplnost a obratnost sloužící ku cti jeho mládí.

Georg se hluboce uklonil před slečnou.

"Vyjádření páně kapitánovo je příliš lichotivé," řekl, "vždyť vlastně bylo mou největší povinností vůči mně samotnému chytit darebáky, kteří mne dostali do pasti. Ale velmi by mne bolelo," připojil, "kdyby se dámy, jejichž jmény má brigga čest se honosit, byť okamžik se domnívaly, že jsem se nepřičinil, seč jsem byl, a nezápasil o svou loď."

Na Elviru působila tato rozhodná narážka na starý dvojitý poměr velmi trapně. Následkem toho vnikl též nepatrný chlad do hlasu, jímž mu odpověděla: "O tomto poslednějším asi nikdo nepochybuje. Avšak když se nyní ukázalo, že volba ženských jmen není šťastna, jsem přesvědčena, že, pane kapitáne Letslere, pro svou budoucí loď vyberete jenom jedno jméno, a to pravé?"

Na okamžik odvrátil se Georg mrazivě od hrdé ženy a v jeho obličeji chvěla se opětně každá žilka—po dvouleté nepřítomnosti, a přes zármutek, který nyní sklíčil jeho srdce. Ale překonávaje bol touto urážkou spůsobený, o níž se domníval, že si jí ona mohla uspořit, odpověděl: "O nějaké změně jmen nemůže býti řeči, pokud ovšem, slečno, výslovně nerozkážete, že vaše jméno má být odstraněno, neb dosud chvála Bohu neutrpěla brigga větší pohromy, abych nemohl doufat, že s ní vykonám ještě dosti cest, než budu nucen zaopatřit si novou! Byla hned zachycena a odvlečena a odpočívá nyní v zimním spánku u Torekowa, kdež ji na jaře dám opravit a otáklovat."

Nyní vpadl do řeči vojenský kapitán a podal místo Georga podrobnou zprávu o ztroskotání a o zahynutí starého Stormboma, o krásném Georgově pokusu ho zachránit, o noci na ostrově, o rozžehačích klamných ohňů, o honbě na ně, o příjezdu do Torekowa a konečně o svém a Georgovu hlubokém smutku, když prováželi starého korouhevního lodníka k poslednímu odpočinku.

"Jestli by něco pozemského," připojil, "mohlo potěšiti poctivce, kdyby žil, jsem přesvědčen, že by to jistě byla okolnost, že jeho bývalý cheí, jeho mladý kapitán a nejlepší přítel s veškerým mužstvem lodi, na níž byl oblíben jako pravý otec, s vřelou soustrastí doprovázeli ho k poslednímu odpočinku, a také myslím nebyl by zcela lhostejný k poctě, že byl doprovázen — prapory za salvy dělových ran."

Co se vojenský velitel pozdržel u toho předmětu a vypravoval to nejen Elvíře, nýbrž též staříkovi Igneliovi, který byl pozván na čaj, seděl Georg pohlížen nikoliv v pozorování Elviry, nýbrž starého správce, jehož celá postava, chování a řeč připomínaly mu nějakou úplně známou osobu, o které si však vzpomenout nemohl, kde ji viděl, ale kterou rozhodně někde byl viděl.

Ignelius rovněž pošilhával, jsa zakryt číší u rtů drženou, ustavičně na Georga a projevoval mu takovou pozornost, že Georg byl zaražen touto zdvořilostí starého pána.

Padl-li náhodou jeho kapesník na podlahu, tu máš, již byl stařík Ignelius takřka na kolenou a podával mu ho. A když Georg chtěl postavit svou číši na stůl, byl by stařík bezmála shodil všechny ostatní číše na podlahu, dělaje místo pro číši mladého pána.

Elvira se usmívala a přikyvovala si se staříkem. Ale vojenský kapitán pohlédl naň časem tak, že on zase seděl na židli vzpřímen jako svíčka.

"Ach," zvolal Georg, "jak jsem mohl jen zapomenout ptát se na slečnu Vendelu?"

"Vendela jest už dávno vdaná," odpověděla Elvira, "vdaná s člověkem, na kterého jste, pane kapitáne, jistě nezapomněl: s baronem Henningem G."

"Ne, skutečně! Kdyby soudruh Stormbom ještě žil, byl by řekl, že baron G. zakotvil docela v docela jiném přístavě, než kam s lodí mířil, když jsme se spolu setkali v Goteborgu."

"Tuším," vpadla Elvira do toho s úsměvem, "že jest mnohdy za života nutno změnit svůj směr — každý bezmála tak jednáme. A mohu vás ujistit, že baron Henning vjel do neobyčejně útulného přístavu. Vendela je šťastná žena, on je šťastný manžel a ač se zcela nevzdal své staré vychloubačnosti, může se alespoň nyní něčím vychloubat, neboť mají velmi útulnou a milou domácnost."

"Těší mne velmi tato zpráva, obzvláště vzhledem milé slečny Vendely."

"Milá slečna Vendela jest nyní neobyčejně elegantní baronkou. Ač pořád tak skromná a pomilování hodná, jest nicméně o sobě přesvědčena, že nyní není už tou bezvýznamnou Vendelou."

"Poměry baronovy zakusily nějakou velkou změnu?"

"Nějakou ovšem, avšak nikoliv takovou, aby mohla slouti velkou. Ale Henning uměl se již jako mládenec representovat, že bylo v tom vidět zvláštní schopnost a tato schopnost se v tomto směru ustavičně vzmáhala, místo aby klesala. Se zvláštní chytrostí a vypočítavostí umí on jedno měnit v druhé, prodává, kupuje a prodává znovu a jedním slovem dělá nejlepší obchody, při čemž ustavičně hoví své zásadě, že pracujeme nejen abychom sami žili, ale též proto, abychom ukázali jiným, že žijeme."

"Když se Georg ptá po Vendele," vpadl vojenský kapitán do řeči, "vzpomínám, že jsem se ještě neptal po patronesse Helgenasu—jak se daří tetě? Musím zajít k ní se přesvědčit, neboť omeškám-li takovou pozornost, nebude moci stařena dnes v noci ani usnout!"

Vojenský kapitán odešel.

Když se byl stařík Ignelius odšoural ke kamnům, kdež zůstal chvíli stát s rukama za zády, vykolébal se i on ven, aby, jak tvrdil, se podíval, jsou-li pokoje pro pana kapitána již připraveny.

Georg usedl do starodávného fauteuilu naproti Elvíře. Byl velmi rozladěn, že byl samotným osudem uvržen právě na tento kousek země, ke kterému byl si umínil, nikdy se nepřiblížit. Že však Helgenas nebyl daleko vzdálen od Torekowa, bylo by víc než podivno, kdyby on, kdyžtě vojenský kapitán se tam zdržel, až byly podniknuty první kroky, a mimo to mu tam zaopatřil poctivého kommissionáře, nebyl přijal nabídky odpočinku, jehož velmi měl zapotřebí.

Je však tato událost pouhou náhodou aneb bezprostředním řízením božím? Má on zde znova zahájit zápas, o kterém se domníval, že jej už šťastně přestál?

"Jak se poškodil váš náklad, pane kapitáne Letslere?" ptala se Elvira tak klidně, jak by se ptala kapitána Broschera, kdyby byl on utrpěl se Skandinavií úraz.

"Nu, byl jen nepatrně poškozen," odpověděl Georg, napřahuje se přes stůl, aby podal Elvíře nůžky, které hledala; "bylo to na štěstí jen lehčí zboží; přijížděl jsem z Charlestownu s rýží a bavlnou. A nyní je už všechno šťastně uloženo ve skladišti."

"Tak tedy neutrpíte, pane kapitáne, značnější škody?"

"V ekonomickém smyslu nikoli, neb loď byla pojištěna. Ale bohužel utrpěl jsem jinou, horší, na kterou nebudu moci nikdy zapomenout: ztratil jsem přítele, kterého mně nikdo nenahradí."

"A mužstvo?"

"Bylo propuštěno v Torekowu, mimo konstabla, který tam přes zimu ostane a bude míti pozor na loď a práci, jakmile bude lze tuto zahájit. Bylo mně ovšem těžko loučit se svými rázným hochy, ale bude-li chtít nebo, sejdeme se opět na naší Elvíře Korneliii!"

"Přejete si tedy, pane kapitáne, aby brigga i nadále jezdila s nynějším svým jménem? Kdybych jí směla překřtít, slula by pouze Fanny, poněvadž tato pomilování hodná a neobyčejně půvabná bytost zasluhuje, by viděla pouze své jméno zdobit loď jejího ženicha!"

"Slečno, — překvapujete mne dvojnásobl Nejsem zasnouben, ačkoliv sice moje věrnost patří určité osobě! A mluvíte o Fanny, jako byste ji byla vídala?"

Při tom se silně začervenal: Fannino jméno nemohlo jinak přeletět přes jeho rty v přítomnosti Elvířině, aby při tom zároveň nepřišla jeho krev do rychlejšího oběhu.

"A kdybych byla viděla...bylo by to podivno?"

"Ovšem, zajisté — neboť bych si nemohl vysvětlit takovou náhodu!"

"Avšak za to vám ji vysvětlím já snáze....Letošního léta bylo totiž zdraví Vendelino tak slábo, že jí lékař poručil navštívit mořské lázně v Marstrandu. Dala jsem se brzo přemluvit, abych jí byla společnicí. A za naší návštěvy v tomto malém městě spatřila jsem slečnu Holmerovou na plese, kamž byla uvedena otcem a ještě jiným pánem, kterého bych byla považovala za nápadníka, kdybych nebyla o tom jinak poučena."

Obočí Georgovo se lehce svraštilo. Fanny na plese a v Marstrandu....Fanny, o které se domníval, že tráví život v samém odříkání! "A byla na ples uvedena yachtovým poručíkem?" zvolal hlasitě.

"Zajisté — a nikoliv jen bezvýznamnou osobností! Musím však, abych žárlivost vaši zdržela, vám sdělit, že, ač partie yachtového poručíka se slečnou Holmerovou byla všeobecně pokládána za jistou, vypozoroval nicméně můj zrak okamžitě, že je jí jeho dolízavost velmi nechutná."

"Jak jste, slečno, hodná, že mi to sdělujete!" pronesl Georg, a Elvira spatřila, jak v jeho očích zableskla se radost.

"Nikoliv hodná, nejmilejší kapitáne Letslere: jsem ze srdce ráda, že mohu vás potěšit právě dnes, kdy útěchy pro svou nedávnou pohromu potřebujete."

Georg poznával, že co praví Elvira, jest úplnou pravdou, ale přes tuto veselou zprávu, kterouž mu přátelsky sdělila, nemohl se spřátelit s tím, že slyšel tutéž mladou ženu, jejíž řeč před chvílí odlišně zněla, mluviti nyní klidně a nenuceně, jako by se zatím nebylo nic zvláštního událo. Ona s ním jedná jako se starým známým, na kterého vzpomínáme se zvláštní důvěrou a chceme mu posloužit.

Jak to však mohlo urazit Georga, který býval nadšen každou narážkou o poměru svém k Fanny? Jak se mohl on, který si nepřál ničeho tolik, jako aby bylo mezi ním a Elvirou širé moře, nyní zlobit a znepokojovat, že ona rozložila ledové moře mezi jejich city a myšlénkami?

Měl jí vlastně v nitru svém děkovat a zatím si myslil. "Ne, jak jsou ženy vrtohlavy!"

"Jaký překrásný, měsíční večer!" poznamenala Elvira, pohlížejíc oknem ven.

(Měsíční....nyní mluví o měsíčním světle, poněvadž její city jsou bledé a chladné jak světlo měsíční. Jindy—a není tomu dávno — mohla mluvit o slunci poledním, a i to by ještě málo pálilo!)

Jako námořník v okamžiku nebezpečí, uměl se Georg neobyčejně dobře přemáhat. Jako světa zkušený muž a v poměrech, v nichž jeho dráždivá citlivost a mnohem dráždivější fantasie měly volné ruce, projevoval takové nepatrné ovládání sebe, že každý dobře rozeznal na jeho obličeji střídající se dojmy v jeho nitru.

Elvira naučila se za ta dvě léta opět ovládat rysy svého obličeje. Kdyby Georg uměl se dívat do její duše, byl by i on nyní myslil na slunce v poledne a to na slunce stojící v zenithu. Ale čím zlojměji Elvira v Georgově pohyblivé mimice a výrazuplných očích četla údiv, neklid a tajenou zlost, zbuzenou jejím klidem a chválou Fanny, tím silnější cítila nutnost vštěpit mu přesvědčení, že co se mezi nimi událo — početilost několikatýdenní — dávno již je vyhlazeno z její paměti.

A přání Elvířino, zapomenout na tuto početilost, kdyby to ovšem dovedla, bylo mocné a vážné.

Elvira byla tudíž přesvědčena, že Georg pro svou povahu nepřichvátá k ní, jakmile se navrátí, nýbrž že naopak okamžitě vyhledá Fanny.

Mnoho různých okolností, které bohužel byly v těsném styku s vlastním palčivým přáním Elvířiným, překáželo však jejímu přání zapomenout.

Proto, když byla půl druhého roku zápasila a nemohla dobyti vítězství, rozhodla se, že se osobně seznámí se ženou, které bude jistě před ní dána přednost.

Nikoliv chorý stav Vendelina zdraví, nýbrž jejího vlastního byl jí záminkou, by na otci vyžádala dovolení navštívit mořské lázně v Marstrandu.

Baron Henning s mladou svou manželkou jel ve společnosti Elviry, ale podle jejího přání a k úplné spokojenosti baronově mělo to vypadat tak, jako by jela ona v jejich společnosti. Když přijeli do Marstrandu, obstarával každý jen záležitosti své.

Tam ve změněném úkolu milence v úkol přítele a pokladníka byl Henning Elvíře mnohem příjemnějším společníkem než dříve a ona nezřídka poslouchala jeho rad, které on čas od času uznával za vhodné jí dávat. Cítě se zalichocena tímto malým vlivem, který jako příbuzný a ochránce domníval se mít, vypínal se, ovšem pouze jemně, avšak přece se vypínal pro důvěrnost, jaká mu byla prokazována v rodině samotné i pro příbuznost s vojenským kapitánem, jehož záležitosti pokládal takřka za své vlastní....

"Tento večer," pokračovala Elvira po mlčení trvajícím několik okamžiků, "připomíná mně jiný měsíční večer. Byl překrásný letní večer. Stíny hor rýsovaly se již na moři, když já, kteráž jsem si už dávno přála vykonat cestu zajímavým skalnatým pobřežím Bohuslanu, seděla jsem v zádi....nu, hádejte, pane kapitáne, na jaké lodi?"

"Na nějakém snad rybářském člunu?"

"Nikoliv, na samotné celní yachtě!"

"Opravdu—a jak se to vlastně stalo?"

"Nu, že jsem použila příležitosti a jela s rodinou Holmerovic k nim. Musím se vám přiznat, že jsem byla neobyčejně zamilována do krásné Fanny!"

Tohle bylo částečně pravda, neboť Elvira měla vlastně příliš šlechetnou povahu, než aby neuznávala větší přednosti u své sokyně.

Trápila se neobyčejně v přítomnosti Fannině, každý úsměv na krásných rtech Fanniných, každý pohled z jejích mírných očí byl bodnutím do srdce Elvířina, ale přese byla by snesla bodnutí třebas i hlubší v naději, že bližší známost s touto ženou, v níž domnívala se vidět nastávající manželku Georgovu, umrtví její beznadějnou lásku....

Ještě jedna příčina přiměla Elviru zmínit se o své palčivé touze po výletu skalnatým pobřežím a také svými zdvořilostmi tak si zavázala patrona Holmera a yachtového poručíka, že onen cítě se nanejvýš zalichocena důvěrou krásné, vznešené slečny, nabídl jí svou domácnost za hlavní pobyt, a poslednější zase svou yachtu pro výlety. Fanny, ubohá Fanny nenabízela jí ničeho, nýbrž spřátelila se s tímto podivným poměrem a umínila si, že, nedávajíc na sobě znáti ani sebe menší slabost, pokusí se vlastně prozkoumat tuto Elviru, kteráž okouzlila jejího Georga....

"A Fanny," ptal se Georg, potřebuje několik okamžiků, než se mohl vzpamatovat, "Fanny naša zajisté milost v očích slečny Elviry?"

"Nikdy jsem neviděla něžnější, milejší a vší vážnosti zasluhující ženy! Nutno ji vidět v jejím okolí, abychom mohli správně oceniti její zásluhy."

"Ano, má málo sobě rovných!" Georg spíše vydechl tato slova, než proslovil.

Elvira vysvětlila si zajisté nikoli nesprávně význam tohoto povzdechu, když se domnívala slyšeti v něm lítost nad chvátou jí pronešenou.

"A jaké výlety jsme společně podnikaly! Přála jsem si, kdybyste byl, pane kapitáne, viděl nás prodírat se mezi skalami....Navštívily jsme taktéž...." při tom Elvira stlumila hlas v šepot a naslouchala do vedlejšího pokoje, odkudž zaslechla kroky a několik slov otce hovořícího s Igneliem...

"Koho, probůh, koho, slečno, jste probůh, navštívila?"

Elvira položila prst na rty na znamení, by Georg mlčel.

"Navštívila jsem Svatojanskou skálu!"

"Velký Bože — vy, slečno, že jste byla u mého otce a...."

"St....otec neví o tomto výletě. Zítra vám povím ostatní."

Zrak Georgův žebronil ještě o malé vysvětlení. Ale vojenský kapitán vešel a rozmluva stala se nyní všeobecnou.

Pokračování buď.

Nabídnutí k sňatku.

Jsem 28 roků stár, v jakémkoliv povolání uvědomělý, zachovalý, řádný, I hezký a dobrého srdce. Jelikož neznám českých dívek, hledám touto cestou řádnou, zachovalou dívu od 18 do 24 let. Podobizny se vymění a za úplnou mlčenlivost se ruší. Vše další se vysvětlí. Nabídky zašlete laskavě na adresu: Pokrok Západu, Omaha, Neb. 5ká

Pravým přítelem

za všech okolností v nebezpečí, nemoci a utrpení ...jest...

Dra. Petra Hoboko.

Osvědčený lék pro mladé i staré.

Pro špatné trávení, neduhy jater, povšechnou slabost, reumatism.

O další poučení laskavě adresujte na:

DR. PETER FAHRNEY,

112—114 So. Hoyne Ave., - - - - CHICAGO, ILL.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi železniční náklad Wheeler & Wilson Ball Bearing šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili proto prodáváme během tohoto týdne

100 šicích strojů.

V těchto zahrnuty jsou šicí stroje všech soustav vyráběných a to za ceny, v Omaze dosud nebývalé.

Zamýšlíte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštíviti.

Budeme prodávati zaručené moderní "drop head" šicí stroje pouze za $15.00

"Box top" šicí stroje z druhé ruky, jedině domácí našeho typu, dříve lacině po $15, budou státi tento týden pouze $5.00

Bílou šicí roje pouze $3.00

Třicet tři krásných šicích strojů, jen jsou dokonalé a které bychom koupili nebrou zlatou. Opatřte si jeden, umístěte jej na starý spodek a budete mít dobrý šicí stroj. Jedna $2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 cts. na týden.

Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicímu stroji vyráběnému.

Vyučujeme zdarma šití na stroji každý čtvrtek a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,

GEO. MICKEL, Ředitel.

Telefon 1662. Roh 15. a Harney ul,

334 Broadway, Council Bluffs, Iowa. 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

STORZ BREWING COMPANY

VYRÁBÍ

v sudech i lahvích a po celém západě rozesýlá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirschl Sr., Frick a Frick.

Tel. 544. 1001 Farnam ul., Omaha.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.

Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost.

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo

SOUTH OMAHA, NEB.

Předplat'te se na Pokrok Západu, $1 ročně